

lake girlfriend

Het examenjaar is ingetreden.

Is ingetreden klinkt cooler dan *is begonnen*, want als je het op de juiste toon zegt klink je als de laatst overgebleven ridder die met noodlottig nieuws bij zijn vermoeide koning komt, die op zijn beurt van ontzetting een krachteloze hand over zijn gelaat haalt. *De teloorgang is ingetreden, Uwe Hoogheid. De val van het Huis Li is ingetreden.*

Ik ben trouwens de koning in dit verhaal, en de ontzetting is de mijne. Want het examenjaar is ingetreden.

Ik denk wel eens terug aan zes maanden geleden, de vredige dagen van vorig schooljaar. Hoe we door het groen huppelden nadat we de PSAT hadden gedaan: een oefenrondje voor de SAT, een test die in Playa Mesa, Californië, Verenigde Staten van Amerika, alom wordt gebruikt om te bepalen of een jong mens geschikt is voor toetreding tot het Hoger Onderwijs.

Maar die PSAT?

Een eitje, zongen wij. Heeft geheel en al niets om het lijf, Uwe Hoogheid!

Hoe we in de zon zaten te niksen en te grappen over die ene tekst over dat experiment waarin ze testten of honden het makkelijker vinden om voor een portie eten een vuilnisbak om te gooien (makkelijker) of aan een touw te trekken (lastiger). Gebaseerd op de tekst en de uitkomsten in figuur 4, zou je zeggen dat honden

- A) eerder in staat zijn de touwtaak uit te voeren dan de vuilnisbak-taak?
- B) gefrustreerder raken van de touwtaak dan van de vuilnisbak-taak?

c) eerder een bloedhekel krijgen aan hun verzorgers die zulke debiele opdrachten geven, want hallo, kunnen ze dat eten niet gewoon in een voederbak doen, zoals normale mensen?

Of

d) eerder geneigd zijn om van ontzetting een krachteloze poot over hun gelaat te halen?

Het antwoord was D.

Want toen de uitslag kwam bleek ik van de mogelijke 1520 punten er 1400 te hebben gehaald, een score van 92,1 procent. Mijn vrienden beloonden me met even krachtige als spontane high fives, maar in mijn oren klonk het als het pets pets pets van vlakke handen op de vergrendelde deur van een grafkelder.

Het streven was namelijk 1500.

Toen ik het aan pa&ma vertelde keken ze me vol ongeloof en medelijden aan, alsof ik een dood musje in het park was. En dit is wat mijn moeder zei, geen grap: 'Maak je geen zorgen, we houden toch wel van je.'

Mijn moeder heeft precies twee keer in mijn leven gezegd dat ze van me hield. De ene keer was met die 1400 punten, de andere keer was toen ze op mijn tiende vanuit Korea opbelde na de begrafenis van haar moeder. Hanna en ik waren thuisgebleven. Mijn vader stond in De Zaak; die was ook thuisgebleven.

Achteraf gezien is het wel raar dat we niet met z'n allen zijn gegaan.

Eerlijk gezegd, achteraf gezien: blij dat ik niet mee hoefde. Ik heb mijn oma één keer ontmoet, toen ik zes was. Zij sprak geen Engels, ik geen Koreaans.

Dus is het achteraf gezien misschien niet zo gek dat we niet met z'n allen zijn gegaan.

Mijn vader heeft precies nul keer in mijn leven gezegd dat hij van me hield.

Even terug naar die PSAT-score.

Een score van 1500 zou een indicator, aanwijzing, voorbode, omen (en wat het nu nutteloze PSAT-woordenschattoefenboek nog meer aan synoniemen te bieden heeft) zijn geweest: waarschijnlijk zou ik de echte SAT hard genoeg fiksen om de aandacht te trekken van De Harvard, de Enige Echte Beste Universiteit van de hele Verenigde Staten van Amerika, aldus pa&ma.

Een score van 1400 betekent dat ik waarschijnlijk nét naar de Univer-

siteit van Californië in Berkeley kan, in de ogen van pa&ma een sneue troostprijs vergeleken met De Harvard. En door die breinkramp van mijn ouders schiet het zelfs ook wel eens door mijn hoofd: Berkeley is kut.

Mijn zus Hanna kwam met het woord 'breinkramp', wat net zoiets is als kuitkramp, maar dan in je hoofd. Hanna woont in Boston in de buurt van dat andere Berkeley, het Berklee Conservatorium.

Berklee is mijn echte droom. Maar daar hebben pa&ma al een streep door gezet. *Muziek? Hoe verdien jij jouw geld? Hoe moet jij eten?*

Hanna's namen zijn Hanna Li (zeven) en Ji-Young Li (negen letters). Pa heeft Hanna Li vernoemd naar Honali, een denkbeeldig land uit een populaire lofzang op marihuana uit de jaren zestig, vermomd als het kinderliedje 'Puff (the Magic Dragon)'. In de jaren zeventig vond het lied zijn weg naar de Engelse lessen op scholen in Seoul. Mijn vader heeft niet één joint gerookt in zijn leven. Hij had geen idee wat hij zong.

Hanna is de oudste; Hanna heeft alles goed gedaan. Pa&ma zeiden dat ze hard moest leren, en dus haalde ze tien. Ze zeiden dat ze naar De Harvard moest, en dus haalde ze er cum laude haar bachelor. Ze ging door met rechten en studeerde met zo'n noodvaart af dat ze in één keer de jongste assistent werd op een kantoor dat gespecialiseerd is in belachelijke patenten voor miljardenbedrijven in de techindustrie. Vanuit haar thuishkantoor op Beacon Hill liefhebbert ze nu zelfs wat met durfkapitaal. Doordeweeks draagt ze peperdure broekpakken; in het weekend comfortabele (maar evengoed peperdure) jurken. Ze zouden haar op de cover van een blad voor zakenreizigers moeten zetten.

Maar toen maakte Hanna die éne fout. Ze werd verliefd.

Verliefd worden is op zichzelf niet fout. Maar omdat het om een zwarte jongen ging, maakte het alles wat er in haar leven goed was gegaan in één keer ongedaan. Deze jongen gaf Hanna een ring, die pa&ma nog nooit hebben gezien en misschien ook nooit zullen zien.

In een ander gezin op een andere planeet zou ze deze bruine jongen in de zomervakantie mee naar huis hebben genomen en hadden we met z'n allen in de tuin zijn naam geproefd: Miles Lane. Maar we leven op deze planeet en pa&ma zijn pa&ma, dus we zullen Hanna ook deze zomer niet te zien krijgen. Ik mis haar. Maar ik snap waarom ze niet naar huis komt. Al betekent het wel dat ik niemand meer heb met wie ik eens lekker om de hele wereld kan lachen.

De laatste keer dat ze er was, was met Thanksgiving twee jaar geleden.

Ze was op een Bijeenkomst. Die keer was het bij de familie Chang. Ik weet niet waarom ze dat die avond deed. ‘Ik heb nu dus een vriend,’ zei ze. ‘Hij is mijn Grote Liefde.’

En ze liet pa&ma en alle anderen haar telefoon zien met een foto van Miles. Het leek wel alsof ze de hele kamer stil toverde. Niemand gaf een kik.

Een lange minuut later werd het scherm zwart.

Pa&ma gingen naar de hal, trokken hun schoenen aan en wachtten daar met neergeslagen ogen op ons. We vertrokken zonder verklaring – die was niet nodig – en de volgende ochtend vloog Hanna terug naar Boston, vier dagen eerder dan gepland. Een jaar later, na zes of zeven Hannaloze Bijeenkomsten, durfde Ella Chang het woord ‘verstoten’ in de mond te nemen.

En het leven ging door. Pa&ma praatten niet meer over Hanna. Ze deden alsof ze naar een ver buitenland was verhuisd waar geen moderne communicatiemiddelen bestonden. Als ik over haar begon keken ze letterlijk – l etterlijk – de andere kant op en zwegden ze net zo lang tot ik het opgaf. En dat deed ik na een tijdje ook.

Hetzelfde gold voor Hanna. Haar appberichten namen af van dagelijks tot om de dag tot eens in de week enzovoort. Zo werkt verstoting. Het is niet zo dat er op een familietribunaal een officieel oordeel wordt geveld of zo. Verstoting is een geleidelijk proces van negeren. Toen pa&ma Hanna opgaven, besloot zij hetzelfde te doen met hen. Dat snap ik best.

Maar ik heb haar niet opgegeven. Dat zal ook nooit gebeuren.

Het is griezelig om iemand van wie je veel houdt uit beeld te zien verdwijnen.

Met Q praat ik veel over Hanna. Q is zozegd mijn beste maat, en ik ben die van hem.

Ik mag Q wel eeuwig dankbaar zijn voor zijn geduld, want hij zal het vast niet zo heel leuk vinden om te horen dat pa&ma een jongen afwijzen die dezelfde huidskleur heeft als hij.

Q heet voluit Q Lee. Hij Lee en ik Li. Twee broeders van Koreaanse en Afro-Amerikaanse moeders. Zijn ouders, meneer en mevrouw Lee, zijn gewone mensen die zich er elke dag over lijken te verbazen dat ze zo’n  bernerd op de wereld hebben gezet. Q’s tweelingzus heet Evon en is zo bloedmooi dat ik bijna niet naar haar kan kijken. Evon spreek je uit als *heaven* maar dan zonder de h.

Q's Q betekent niets; hij heet gewoon zo. Een paar maanden na zijn achttiende verjaardag besloot hij een andere naam aan te nemen. De naam die zijn ouders hem gaven is Will. Will Lee.

Hé, Will Lee, laat je willie 's zien.

Goeie beslissing, die naamsverandering.

Zoals de meeste nerds besteden Q en ik veel tijd aan obscure films, games, de ontleding van de vele absurde aspecten van het leven enzovoort. We praten bijna nooit over meisjes, aangezien we weinig gesprekstof hebben. We hebben allebei nog nooit een vriendin gehad. Mijn grootste avontuur tot dusverre was met Gina Hoeheetzeookalweer, die ik per ongeluk kuste bij een potje flesje-draaien. Ik mikte op haar wang, maar miste en zoende haar vol op haar mond. Oeeeeeeeh.

De enige keer dat we het onderwerp, al is het maar zijdelings, aansnijden is als we toevallig op de oever van Lake Girlfriend zitten.

Lake Girlfriend is te vinden in Westchester Mall. Westchester Mall is het grootste winkelcentrum in Orange County. Om de een of andere reden blijft het tot ver na middernacht open, lang nadat de winkels gesloten zijn. Dan is het een heerlijke uitgestorven, vredig apocalyptische ruimte waar geen mens in heel Zuid-Californië van af schijnt te weten.

Het hele, dertig glimmende hectares grote winkelcentrum wordt in de gaten gehouden door twee bewakers. Ze heten Camille en Oscar. Ze kennen Q en mij en weten dat we, nee, niets met elkaar hebben; we zijn zomaar twee jongens met rare ideeën over wat leuk is om te doen.

Lake Girlfriend is een fontein in het Crystal Atrium, waar ook warenhuis Nordstrom zit. Het is een lage, glanzende constructie met een simpele, modernistische vorm. Er zit een deftig koperen bordje op met de tekst NIET DRINKEN – HERGEBRUIKT WATER. Naamloze jazz vult de hoge ruimte onder het gefacetteerde plafond met galmende arpeggio's.

Ik noem de fontein Lake Girlfriend omdat ik hoop dat, als ik er maar genoeg bekentenissen en offergaven in gooi, op een dag uit het glinsterende water een meisje zal oprijzen dat me haar hand biedt.

Q en ik zitten in kleermakerszit op de rand van chocoladebruin marmer. We zien hoe het water opborrelt uit een achthoekig bassin en afdaalt naar het grotere bassin eronder, waarvan de bodem bespikkeld is met glimmende munten.

Ik haal mijn Tascam, een prachtig apparaatje niet groter dan de afstandsbediening van een tv, uit mijn legerrugzak en neem het geluid op: diepe, volle stroop met een roze ruislaagje en af en toe het bloeb van

grote bellen. Op zichzelf al bijna een hele riff. Ik zet de recorder uit en berg hem weer op, waarna Q en ik kunnen beginnen.

‘De ideale vrouw,’ zeg ik. ‘Jij eerst.’

Q legt zijn kin op zijn vuist. ‘Spreekt ten minste twee vreemde talen.’

‘En?’

‘Speelt op professioneel niveau hobo.’

‘Q,’ zeg ik.

‘Overdag briljant wetenschapper, ’s avonds balletdanseres.’

‘Dit is geloof ik niet zo’n realistisch lijstje.’

‘Een man mag toch dromen?’ zegt Q.

Door de ruis van Lake Girlfriend is hij moeilijk te verstaan, en ik denk dat we hier daardoor juist zo makkelijk praten over zaken als het ideale meisje. Het is net alsof je hardop met jezelf praat, maar dan met iemand erbij.

‘Nu jij,’ zegt Q.

Ik denk na. Honderd gezichten gaan door mijn hoofd, allemaal anders, maar allemaal knap. Duizend mogelijke combinaties. Als je goed kijkt heeft iedereen wel iets moois. Dat geldt voor heel veel dingen op de wereld. Ik had een keer een ui doormidden gesneden en toen zag ik dat de ringen zo in elkaar zaten dat ze in het midden een perfect hart vormden. Een andere keer...

‘Frank? Je moet je mond bewegen als je iets wilt zeggen.’

‘Yup,’ zeg ik. ‘Oké, dus...’

Q kijkt me afwachtend aan.

‘Ze moet in principe aardig zijn, dat is het belangrijkste.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Geen heks dus. Duidelijk.’

‘En je moet met haar kunnen lachen.’

‘Nog meer essentiële criteria?’ vraagt Q.

Ik denk na. De rest – hobby’s, muzieksmaak, kledingstijl – lijkt me er niet zo toe te doen. Ik schud mijn hoofd.

Q kijkt schouderophalend naar de fontein. ‘Dat is in principe keiro-mantisch.’

‘In principe wel.’

Samen staren we een tijdje naar de fontein. Dan geef ik het sein dat ons verblijf aan Lake Girlfriend erop zit door ritueel op zoek te gaan naar twee heilige munten, een voor mezelf, een voor Q. Q mikt die van hem met een scheetgeluid in de fontein. Ik houd de mijne nog even stevig vast voor ik hem met een boogje, plof, in het water terecht laat ko-

men. Onze munten voegen zich bij de verzonken berg wensen die er al ligt: hoge cijfers, promoties, de lotto en, vooral, heel veel liefde.

Er rijst niemand op uit het glinsterende water.

Q weet het niet, maar één criterium voor mijn ideale vrouw heb ik stiekem weggelaten. Ik zeg het liever niet hardop, al is het waar ik me eigenlijk het meest druk om maak.

Mijn ideale vrouw is waarschijnlijk van Koreaanse afkomst.

Het is niet strikt noodzakelijk. Mij zal het worst wezen. Maar het zou de boel wel een stuk makkelijker maken.

Twee keer heb ik voorzichtig een teen in het date-water gestoken, en beide keren weerhield iets me ervan om er helemaal in te duiken. Een soort verlamming. Ik denk dat het komt doordat ik niet weet wat erger zou zijn: thuishkomen met een meisje dat mijn ouders vreselijk vinden of thuishkomen met een meisje dat mijn ouders geweldig vinden. Doodverklaard worden of rondgeregeld worden.

Een ander punt is dat Amerikanen met een Koreaanse achtergrond zo'n 1 procent van de bevolking van Californië uitmaken, waarvan 12 procent meisjes van mijn leeftijd, wat neerkomt op een datingpool van 1 meisje per 7 vierkante kilometer. Trek daar degenen van af die bezet zijn of met wie ik het niet zou kunnen vinden en – helemaal erg – tel er de ideale-vrouw-criteria bij op, en de pool wordt nog veel kleiner. Van Lake Girlfriend blijft nog maar een vingerhoedje over.

Ik zet het idee van een ideaal meisje dus maar even in de ijskast. En besef dat ik dit al jaren doe.

'Een man mag dromen,' zegt Q.

'Een man mag dromen,' zeg ik.

metafoor in aantocht

De winkel van pa&ma heeft ook twee namen, net als Hanna en ik.

De officiële naam is Fiesta Hoy Market, en ik doe geen moeite die te vertalen, want godsamme, wat een stomme naam. De andere naam is gewoon De Zaak. De Zaak is de naam-naam.

Pa&ma werken elke dag in De Zaak, van 's ochtends tot 's avonds, in de weekends, op feestdagen, nieuwjaarsdag, 365 dagen per jaar, zonder dat ze sinds Hanna en ik er zijn ook maar één keer vrij hebben genomen.

Pa&ma hebben De Zaak overgenomen van een ouder echtpaar dat in de jaren zestig met de eerste golf Koreaanse emigranten naar Amerika was gekomen. Zonder contract of wat ook. Een goede vriend stelde ze aan elkaar voor, ze dronken thee, daarna aten ze een paar keer samen, en uiteindelijk boog iedereen diep voor iedereen en schudden ze elkaar warm de hand. Het oudere echtpaar wilde De Zaak in goede handen achterlaten. Goede, Koreaanse handen.

De Zaak zit op een uur rijden van het dystopisch perfecte Playa Mesa, waar wij wonen, in een arm, onder de hete zon afbrokkelend deel van Zuid-Californië waar vooral Mexicanen en zwarte mensen wonen. Een andere wereld.

De arme klanten geven pa&ma voedselbonnen, die in contanten veranderen, die collegegeld worden voor mij.

De meest recente versie van de Amerikaanse droom.

Ik hoop dat mensen in de volgende versie geen voedselbonnen meer nodig hebben.

Op dit moment ben ik in De Zaak. Ik leun tegen de toonbank. In het midden van het blad zit een ronde slijtplek in de lak, als een jaarring die de hele geschiedenis laat zien van alles wat over deze toonbank is gegaan: het snoep en het bier en de luiers en de melk en het bier en het ijs en het bier en het bier.

‘Op het vliegveld delen ze eigendoms certificaten uit naar bevolkingsgroep,’ heb ik Q wel eens uitgelegd. ‘De Grieken krijgen eethuisjes, de Chinezen krijgen wasserettes en de Koreanen krijgen de buurtsupers.’

‘Dus zó werkt Amerika,’ zei Q terwijl hij een diep-ironische hap van zijn burrito nam.

Het is warm in de winkel. Ik draag een cool-zwart Hardfloor-shirt met de mot erin, en daaronder mijn cool-zwarte shorts. Niet alle zwart is hetzelfde. Je hebt warm-zwart en bruin-zwart en paars-zwart. Mijn polsbandjes vormen een regenboog van zwart. Alle kleren boven de enkel moeten zwart zijn. Schoenen mogen dan weer wel alle kleuren hebben. Alarmgeel bijvoorbeeld, zoals mijn sneakers.

Mijn vader weigert de airco aan te zetten, want het enige wat last heeft van de hitte is de chocola, en die heeft hij al in de koelcel gelegd.

Intussen sta ik me kapot te zweten. Ik kijk naar drie vliegen die non-stop zoemend eindeloze reeksen haakse bochten vliegen. Ik maak een foto en post hem met de tekst: *De vlieg is het enige levende wezen dat genoemd is naar zijn voorkeursmanier van voortbewegen.*

Het is heel onlogisch dat ik pa&ma sta te helpen in De Zaak. Ik heb mijn hele leven nog nooit een baantje van ze mogen hebben.

‘Goed leren, dan word jij misschien dokter,’ zei mijn vader altijd.

‘Of beroemde nieuwslezer,’ zei mijn moeder altijd.

Die laatste snap ik nog steeds niet.

Maar goed: ik sta maar één keer per week in De Zaak, op zondag, en alleen achter de kassa. Ik hoef niet te sjouwen, geen vakken te vullen, niet schoon te maken, te prijzen of met leveranciers te praten. Mijn moeder rust thuis uit van haar ochtend werken, dus mijn vader en ik zijn met z’n tweeën. Ik vermoed dat het een truc is van mijn moeder om hem en mij nog even dicht bij elkaar te brengen voor ik volgend jaar het huis uit ga. Vader-en-zoontijd. Een kans om diepzinnige gesprekken te voeren.

Mijn vader doet een fitnessriem om en verplaatst een steekkar vol dozen met drank. Met zijn sterke, gedrongen lijf en gespierde benen lijkt hij een beetje op een hobbit – alleen heeft hij geen fluwelen beursje met kostbare munten aan zijn riem, maar een kartonmesje. Hij heeft nog een hoofd vol haar, al is hij achter in de veertig. Rare gedachte dat hij in Seoul gestudeerd heeft en toen hier terecht is gekomen. Ik vraag me af hoeveel immigranten er nog meer zulk simpel werk doen terwijl ze stiekem een academische graad hebben.

Met veel kabaal komt hij uit de donkere, gierende pens van de koelcel.

‘Ga jij eten,’ zegt hij.

‘Goed, pap,’ zeg ik.

‘Haal een taco. Hiernaast. Hier is geld.’

Hij geeft me een briefje van twintig.

‘Goed, pap.’

Ik zeg heel veel ‘Goed, pap’ tegen mijn vader. Dieper gaan we meestal niet. Dat is ook niet echt mogelijk. Het Engels van mijn vader is niet al te verstaanbaar, en ik spreek amper een woord Koreaans. Ik ben opgegroeid met computergames en indiefilms, mijn vader is opgegroeid met weet-ik-veel-wat.

Vroeger vroeg ik wel eens dingen over zijn jeugd. Bijvoorbeeld hoe hij zich een luxe als studeren kon veroorloven. Hij was tenslotte arm, armer dan arm. Dat gold voor allebei mijn ouders, vóór Korea’s economische boom aan het eind van de jaren tachtig. Mijn vader vertelde dat hij op rivierkrabbetjes ging vissen als er niets meer te eten was. Dat deden heel veel mensen op het platteland.

‘Kleine kleine krabbetjes, krioelend in mijn net,’ zei hij. ‘Krioel krioel krioel allemaal krabben krabben om maar niet onderop te komen.’

‘Aha,’ zei ik.

‘Dat is Korea,’ zei hij.

Toen ik vroeg wat hij daarmee bedoelde sloot hij het gesprek af met: ‘Amerika is meer beter. Hier kunnen jullie studeren, Engels leren. Meer kansen.’

Dat is zijn laatste zet in bijna elk gesprek, al begint het zo onschuldig als wat, bijvoorbeeld zo: ‘Waarom zijn we thuis nooit Koreaans blijven spreken?’ Of zo: ‘Waarom zijn oude Koreaanse mannen zo bezeten van Chivas Regal?’

Dus meestal laten we het maar gewoon bij ‘Goed, pap’.

‘Goed, pap,’ zeg ik.

Ik pak mijn telefoon en ga naar buiten, waar het nog veel warmer is. De *carnicería* naast ons blaast *corridos* over de lege parkeerplaats. De muziek is bedoeld om vrolijkheid te verspreiden, om mensen naar binnen te lokken. Het werkt niet.

¡Hier is dat feest!

Tril-tril. Het is Q.

Hallo zeg, ouwe, laten we naar L.A. gaan. Museumnacht vanavond. We gaan er met een stel heen.

Heel spijtig, m'n vrind. Heb een Bijeenkomst.

Ik zal je gezelschap missen, goede man.

En ik het jouwe, beste kerel.

Q weet waar ik het over heb als ik 'Bijeenkomst' zeg.

Ik heb het over een bijeenkomst van vijf families, wat klinkt alsof het de maffia is, maar het zijn gewoon pa&ma en hun vrienden die eens in de zo veel tijd samen eten.

Het is tegelijk heel gewoon en heel bijzonder: gewoon omdat het maar een etentje is, en bijzonder omdat ze vrienden zijn geworden aan de uni in Seoul, daarna allemaal naar Californië zijn verkast om een nieuw leven te beginnen en het nu al letterlijk tientallen jaren voor elkaar krijgen om elke maand met hun gezinnen bij elkaar te komen.

De dag loopt op z'n eind. Mijn vader verruilt zijn winkelierskloffie voor iets Bijeenkomst-waardigers: een nieuwe blauwgrijze polo die succes en welvaart uitstraalt. We doen het licht uit, sluiten af. Dan rijden we in veertig minuten naar het huis van de Kims, die deze keer de Bijeenkomst organiseren.

En ze hebben alles uit de kast gehaald: een Braziliaanse barbecue bemand door echte Brazilianen die bij iedereen het woord van de avond (*chu-rra-sca-ri-a*) erin stampen, plus een wijnproeverij, plus een 70-inch-televisie met gloednieuwe VR-brillen zodat 'de kinderen' lekker Ocean Explorer kunnen spelen.

Het schreeuwt: *We doen het geweldig in Amerika. En jullie?*

Bij deze symbolen van succes horen ook de kinderen zelf, vooral de oudere zoals ik. We zijn allemaal rond dezelfde tijd geboren. We zitten allemaal in hetzelfde schooljaar. Er wordt eindeloos over ons gepraat, alsof we bescheiden beroemdheden zijn. *Die-en-die is aanvoerder geworden van het atletiekteam. Die-en-die is nu klassenvertegenwoordiger.*

Omdat het heel vermoeiend is om een symbool te zijn verschuilen we ons in de gamekamer of waar dan ook, terwijl de kleintjes buiten rondrennen en de volwassenen dronken worden en twintig jaar oude Koreaanse popliedjes zingen waar wij geen woord van verstaan. Zo is er geleidelijk een vreemd soort vriendschap ontstaan:

- We zitten maar vier uur per maand zo bij elkaar.
- In die vier uur komen we de kamer alleen uit om eten te halen.
- Buiten de Bijeenkomsten gaan we niet met elkaar om.

De Bijeenkomsten vormen een wereld op zich. Ze zijn een voor eeuwig in amber gestolde versie van Korea – het Korea van begin jaren ne-